

Babka

19.1.

Utraz byl v 8.30 na Imickovském nádraží. Když však dorazil Guma 5 minut po půl, nebyla tu ani osoba. Chvilí po něm dorazil Kuba a už se vypadalo, že si udělají soukromý výlet. Po chvíli se však začali sbírat ostatní, někteří přišli dokonce až 2 minuty před odjezdem vlaku. Dohodli jsme se, že pojedeme do Dobručovic, ale ve vlaku jsme se rozhodli, že přijedeme na Babku po samovzelném potoce a tak jsme „omylen“ přejeli. Jelikož nešli otvírat dveře, vystoupili jsme na nepravé straně, a na což reagoval výpravčí zvláštním pískotem. Raději jsme se spěšně vzdálili. Nejprve jsme šli kousek po modře, ale brzy jsme se přemístili na samovzelný potok. Museli jsme překonávat různé nástrahy přírody, ale nakonec jsme šťastně dorazili na Babku. Zde jsme se rozdělali oheň, najedli se a uvařili několik rostlinných nápojů se mlékem. (Surovně se měl být čaj). Dále jsme pokračovali opět po potoce až skoro k jezírku, kde jsme objevili samovzelnou pláň, na které jsme brali na babu. Potom jsme se vydali na spáseční cestu, semokráte opět

po postou. Šlo to až moc rychle, neboť
jme šli konečně jednou po proudu.
Jelikož už bylo pozdě, přemístili jme
se na silnici a přidávali na tempo,
abychom šikli vlak. Mnohým
nemálo čvachtalo v obuvi, nejvíce
mad Honzovi, kterému se podařilo
probořit oběma nohama až po
kolena. Takže trošku běhu nebylo
na škodu. Vlak jme nakonec
šťastně šikli, takže jme za chvíli
vešli k Praze. Na nádraží
jme si samozřejmě zakřičeli a pak
jme se rozšli do svých doupat.

